

Toen ze haar riem losmaakte, deed Olaf haar na en wilde uitstappen.

‘Nee, Olaf.’

Hij opende zijn mond, maar ze gaf hem geen kans iets te zeggen. ‘Weet je nog? Advokitty? Jij hebt hem meegenomen. Nu moet je bij hem in de auto blijven. En laat hem er niet uit, oké?’

Ze stapte uit en liep naar de winkel. Bij de ingang keek ze achterom. De auto glom in het zonlicht. De ramen stonden open, Olafs deur was ook open en zijn ene voet stond buiten op de parkeerplaats, maar hij was blijven zitten. Mooi zo.

Twintig minuten later kwam ze met een kar vol spullen naar buiten en aanschouwde exact hetzelfde plaatje: haar auto, hitte afstralend op een bijna lege parkeerplaats. Olaf op zijn stoel met een voet buiten op het glimmende asfalt. Het was alsof de wereld had stilgestaan.

Onder de bloedhete zon duwde ze de volle kar vooruit, die een afwijking had waardoor ze hem bij elke stap een zet naar links moest geven, zodat de zwenkwielen rechtdoor gingen.

Bij de achterbak laadde ze de spullen uit, waarbij ze hevig zweette en ze wist dat ze grote natte plekken onder haar oksels had, evenals cirkels onder haar borsten.

De rubberen teil die ze had gekocht, leek niet in de achterbak te passen zonder de bank naar beneden te klappen, dus leunde ze naar voren om aan de hendeltjes te trekken en voelde de rugleuning loskomen.

‘Olaf, kun je even helpen? Schuif die was een beetje opzij. Dan kan ik de bank plat leggen.’

Hij stapte uit de auto, waardoor Advokitty op de grond sprong. In volle galop zette de kat koers naar de straat.

‘Olaf! De kat!’

Haar man stond als aan de grond genageld.

‘De kat, Olaf, Advokitty, daar!’

Hij keek, stak zijn handen uit en riep.

Loore hield haar adem in tot Advokitty stopte met rennen. Het

beestje keek om en liep op zijn duizenden gemakken met zijn trillende staart hoog in de lucht terug naar Olaf.

In een ogenblik van soelaas liet Loore haar voorhoofd op de bovenrand van de bankleuning steunen. Toen keek ze met nieuwe moed naar Olaf en zei: ‘Oké, Olaf, zet de kat op je stoel en doe de deur dicht. Kom me dan hier helpen.’

Olaf zette de kat op de bijrijdersstoel en sloot overdreven voorzichtig de deur. Vervolgens keek hij naar de achterbank, griste een korte broek van de zitting en vouwde het kledingstuk op.

Met het mouwtje van haar T-shirt veegde Loore haar voorhoofd af. ‘Olaf. Daar hebben we geen tijd voor,’ zei ze ondertussen. ‘Laat dat nou even met rust. Ik moet deze ton in de auto kwijt.’

Zwijgend legde hij de korte broek op de bank en pakte een van Loores hemden, waar hij hetzelfde mee deed.

‘Olaf, stop daarmee! Die kleren gaan naar de wasserette, je hoeft ze niet op te vouwen. Ze moeten alleen een beetje aan de kant geschoven worden.’

Alsof hij doof was bleef hij haar negeren en toen hij een trui wilde pakken, reikte Loore naar voren om hem op zijn vingers te tikken. Hij trok zijn handen terug. Ze zag hem zijn kaken op elkaar klemmen. Dat had ze niet moeten doen. Ze was het ook niet van plan geweest, maar het was vanzelf gegaan. Nu moest ze oppassen, besefte ze, dit was niet het moment om haar geduld te verliezen.

‘Olaf. Ik ben niet boos. Ik wil alleen maar dat je naar me luistert. Je moet ophouden met het opvouwen van de was. Weet je nog wat we hier komen doen? Eerst moeten we de boodschappenlijst afwerken. Het opvouwen komt later, nadat we de kleren hebben gewassen.’

Hij staaarde voor zich uit.

Met haar armen leunend op de achterbank van de auto wachtte ze tot ze zijn blik ontmoette. ‘De lijst, Olaf, vertel me de boodschappenlijst.’

Zijn kaken ontspanden iets, maar hij zei nog steeds niets.

‘Bouwmarkt, de was, boodschappen,’ somde ze op.

Toen miauwde de kat en Olaf keek opzij.

‘Voer voor Advokitty, weet je het nog?’

Nu had ze hem.

‘Bouwmarkt,’ zei hij, ‘de was, eten voor de kat.’

‘Ja, precies. Dus laten we de was opzij schuiven en de bank plat leggen, zodat deze ton in de auto past en dan kunnen we voer voor Advokitty gaan zoeken, oké?’

Hij opende zijn deur, tilde de kat op en ging op zijn stoel zitten.

Loore rolde zuchtend met haar ogen. Ze kroop dieper in de auto, veegde de was met een woeste haal opzij en worstelde zich terug naar buiten. Met kracht duwde ze de teil in de ruimte, waardoor de bank verder naar beneden klapte. De rest van haar aankopen prop- te ze in de teil.

Zodra ze achter het stuur zat, voelde ze de hitte uit de zitting door haar kleren in haar huid branden.

‘Doe je riem om, Olaf,’ zei ze vermoeid. ‘We gaan naar de was- serette.’

Schone kleren. Ze verlangde naar een fris ruikend T-shirt, een broek zonder vlekken, sokken die niet stonken en een bad waarin ze al het zweet en de viezigheid van haar lichaam kon spoelen. Vanavond zou ze zich in de rubberen teil wassen. Eindelijk. Een bad in de buitenlucht. Het was een goed idee, al zei ze het zelf.

‘Olaf, help even met de weg naar de wasserette. Weet je nog welke straat het was? Is het links of rechts?’

Hij keek om zich heen. ‘Hier in, Loore, snel!’

Ze duwde haar richtingaanwijzer aan, maar toen het verkeers- licht op rood sprong, trapte ze op de rem. Toch schoot de auto door over het zebrapad en een moment later stond ze oog in oog met twee politieagenten.

‘Stop, Loore, rood betekent stop.’

‘Ik weet het, Olaf. Ik ben ook gestopt.’ Ze schakelde in de ach- teruit. Langzaam reed ze terug, wachtte tot het verkeerslicht op groen sprong, maar toen ze optrok, gebaarde een van de politie-

agenten naar een plek aan de overkant van de kruising. Hij wilde dat ze achter de dienstwagen parkeerde.

‘Dat is politie, Loore. Je reed door rood.’

‘Ja, Olaf. Wees gewoon even stil, zodat ik kan nadenken.’

‘Loore, je bent aan het schreeuwen. Je moet rustig blijven,’ zei hij, terwijl een van de agenten naar haar toe kwam.

Ze controleerde of ze haar riem om had en gluurde naar Olaf. Dat was in ieder geval in orde. Waar was haar tas met de papieren? Ze keek over haar schouder, maar zag hem niet direct.

De agent tikte op haar deur.

Op haar vriendelijkst keek ze hem door het open raam aan en zei in het Ests goedmorgen en dat het erg warm was vandaag. De man in uniform gaf haar een norske blik terug.

‘Papieren,’ commandeerde hij.

Ze keek naast zich, in Olafs voetenruimte, achter zich, maar zag nergens haar tas en beseftte dat ze moest uitstappen om hem te zoeken.

‘Ze liggen denk ik achterin. De papieren. In mijn tas. Daar ergens,’ gebaarde ze over haar schouder.

Alsof hij haar niet hoorde bleef de agent de deur blokkeren.

Verdorie. Ze deed zo haar best om Ests te spreken, waarom werkte hij niet mee? Gefrustreerd reikte ze naar de deurendel, terwijl ze herhaalde dat ze moest uitstappen en eindelijk ging hij opzij.

Ze liep naar de achterbak en hield Olaf ondertussen in de gaten. Advokitty zat opgesloten in zijn greep en haar man was opgehouden hem te aaien.

De agent liet zijn blik onderzoekend langs de inhoud van haar auto gaan. De andere agent kwam nu ook dichterbij.

Loore opende snel de achterklep en trok de teil opzij. Daar ergens moest haar tas liggen. Met haar bovenlichaam kroop ze zo ver mogelijk in de ruimte en duwde haar hand tussen onderbroeken, voelde langs de knopen van een overhemd en de rits van een spijkerbroek, toen ze Olaf zijn riem hoorde losmaken.

‘Olaf, wat doe je? Blijf daar zitten.’

‘Advokitty wil naar buiten,’ zei hij met gespannen stem.

‘Nee, Olaf. Niet nu. Blijf zitten. We zijn hier bijna klaar.’

Het moment dat de agent om de auto liep en door het open raam naar Olaf keek, zag ze haar man verstarren. Ze vloekte binnensmonds. Een onbekende met een pistool op zijn heup die in Olafs persoonlijke ruimte ging staan, was alles wat ze nodig had.

Shit, shit, shit.

‘Olaf, blijf zitten. Alsjeblieft!’ Haar stem klonk luid, maar ze schreeuwde niet. Ze wist zeker dat ze niet schreeuwde. Dat zou alles alleen maar erger maken.

Ze greep in het rond naar haar tas en toen ze hem ineens voelde, pakte ze het hengsel vast en gaf er een ruk aan.

‘Ik heb de papieren,’ zei ze, maar ze voelde dat het hengsel achter iets zwaars bleef steken. Ze gaf nog een ruk en de tas kwam samen met het obstakel naar haar toe. Na een laatste keer hard trekken viel het voorwerp langs haar been uit de auto en landde met een klap op het asfalt.

Het volgende moment stond de agent naast haar.

‘Ik heb de papieren,’ zei ze weer.

Nog even en deze hele toestand was voorbij, dacht ze, maar toen ze onder de achterklep vandaan kwam, zag ze de agent zijn pistool uit de houder aan zijn broeksriem trekken.